

Acsai Roland

Az egyik nagymama

*Így ni,
nagymama, most te következel,
rólad fogok írni.*

*Itt vagy, közel,
a lányom kék szemében.
És ott vagy, messze,*

*az öröklétben.
Érttem.
Ez a dolgok rendje.*

*És nem értem.
Nyolc gyereket neveltél fel,
nehéz időkben.*

*Nem kis tétel.
Unokád is lett bőven.
Keverted a neveinket.*

*Mindegy.
Mit láttál belőlem,
ahogy az arcom kitapogattad?*

*Mert akkor már vak voltál.
Tenyered kicsit az arcomon hagyta,
azóta ott érzem most már.*

*Aztán valaki neked is intett,
nem későn, nem korán.
Nem láttad, csak érezted a hívást,*

*pedig maradtál volna inkább.
A gyerekek, meg az unokák...
Bárcsak mehetne minden tovább!*

*De lenyomta a kilincset,
és elindultál a férjed után.*

A másik nagymama

*Te voltál az anyai nagyanyám,
a Gócza...
A nagyszüleid neveltek fel,*

*az életed nem volt fenéig tejfel,
enyhén szólva.
Háború, árvaság...*

*Nem tehet senki róla.
Megvan még a házatok előtt az akác?
Persze már másé a telek.*

*Alig ismertelek.
Tested korán lett a halálnak kiadott lakás.
Se lakbér, se kaució.*

*Jöttek hideg telek.
Nézegetem a rólad készült fényképeket.
Itt van például ez a fotó:*

*rajta te és anyám, az elsőáldozó.
Anyu kislány,
és te még fiatal vagy.*

*Háttal a ravatalnak.
Észre sem veszel.
Porszem.*

*A temetésedre nem mehettem el.
Most búcsúztatlak, vagy most sem.*

Árvacsalán

*Az egy külön topik
lehetne, hogy hogy
mentettem meg Topit,*

*a fehér pulikutyakölyköt, és tettem pontot
a betegségére, amikor parvós
volt, és ez később is fontos*

*mozzanata lett kapcsolatunknak, mert nem kellett nagy jós-
tehetség ahhoz, hogy sejtsük,
közelebb fog állni hozzám, mint bárkihez. Megnyíltak az ajtók*

*a hűség szobáira, és mi ültünk bennük,
kutya és gazdája,
és úgy éreztük, hogy a nap odabent süt.*

*Most már nem csíp, árva,
emlékének csalánja.*